

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime: Bego Selimović

Nadimak/pseudonim:

Adresa: Kontakt preko AID-a u Sarajevu

Telefon: Datum rođenja: 21. januar 1950. Pol: muški

Nacionalnost: bosanska Vjeroispovijest: Islam

Zanimanje: radnik obezbeđenja

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum(i) razgovora: 21. jun 1997.

Razgovor(e) vodili: Carolyn Edgerton

Prevodilac: Kanita Halilović

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski, engleski

Imena ostalih osoba prisutnih tokom razgovora: Bego Selimović, Kanita Halilović,

Edgerton, Henriette De Ruiter.

Potpis/paraf: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

1 Pročitao sam fotokopiju izjave koju sam dao bosanskim vlastima 5. aprila 1993. Čitljivi dijelovi te izjave uglavnom su tačni, ali sam ja na marginama fotokopije dopisao neke manje izmjene. Te izmjene sam parafirao. Takođe sam se u dnu svake strane fotokopije potpisao i napisao današnji datum, 21. jun 1997. Fotokopija je priložena uz ovu izjavu i njen je sastavni dio.

2 Pošto je fotokopija originala loša, ja ću u nastavku ovog teksta nešto dodati toj izjavi i razjasniti nečitke dijelove fotokopije.

3 Rođen sam i odrastao u Gornjoj Bioči, opština Ilijaš, gdje sam i živio prije rata. Stanovništvo u selu bilo je mješovito, ali postojao je jasno odvojen muslimanski dio, i srpski dio. Bilo je stotinak muslimanskih kuća u selu, ali ne znam koliko je srpskih kuća bilo. U svakom slučaju, u selu je živjelo više Muslimana nego Srba. Od glavne ceste za Ilijaš vodio je asfaltni put do i Gornje Bioče. Istočno od Gornje Bioče nalazilo se muslimansko selo Ahatovići, a sjeverno, srpsko selo Malešići. Na jugu se nalazilo srpsko selo Vlakovo, a na zapadu Kralupi, sa mješovitim stanovništvom.

4 Poslije reintegracije vratio sam se u Gornju Bioču da vidim našu staru kuću. Bila je uništena. Sada tamo imam baštu, i polja u kojima radim. Bilo je i voćki, ali su za vrijeme rata iščupane iz korjena. Imao sam i manju šumu, ali je posječena tokom rata. Samo je sedam muslimanskih kuća u selu neoštećeno. Ostale su uništene. U Gornjoj Bioči nije bilo prave džamije, ali bilo je jedno mjesto koje je korišćeno za molitve, iako nije bilo minareta. To mjesto je uništeno.

5 Većina stanovnika Gornje Bioče radila je u Ilijašu. I ja sam radio u Ilijašu, u preduzeću "Bosna". To je bila fabrika montažnih kuća. Administrativno osoblje u fabrici bilo je uglavnom srpsko. Tamo sam bio radnik za bezbjednost. Svakoga dana išao sam autobusom od moga sela do Ilijaša. Mislim da je možda već u martu 1992. bilo barikada na putu kojim sam išao do Ilijaša. Nosili su maskirne uniforme /kao u originalu/. Prepoznao sam neke od njih kao moje komšije iz srpskog dela Gornje Bioče. Zaboravio sam kako se zovu, ali poznavao sam ih. Pošto su nas poznavali, nisu nam pravili probleme prilikom prolaska. Autobusi kojima smo putovali prestali su da saobraćaju neposredno prije 1. maja, ali tada već više nisam ni išao na posao. Prestao sam raditi oko 28. aprila, kada je počela pucnjava. Jedan moj kolega, Mujo Šehić, koji je kasnije ubijen, rekao mi je da je u noći između 29. i 30. aprila radio u fabrici, i prije nego što je pošao kući, rečeno mu je da se više ne vraća na posao.

6 U našem selu svi smo išli na stražu, ne samo ja. Pokušali smo da se organizujemo. Bilo je osam stražarskih mjesta sa po dva stražara na svakom. Od oružja smo imali svoje lovačke puške. Kasnije smo imali i neko oružje koje smo kupili, dvije automatske puške i dvije-tri vojne puške M-48. Tokom ovog perioda neposredno prije rata, čuo sam i topovsku paljbu iz pravca Paljeva. Paljevo se nalazi između Malešića, Semizovca i Bioče. Naše selo granatirano je tokom noći, 29. maja. U stvari, prvo su pucali iz pješadijskog oružja, a onda su granatirali. Te noći bio sam na straži prema Vlakovu. Čuli smo da je oko 2 000 četnika stiglo u područje Vlakova i Rakovice. Zato smo bili tamo. Pucnjava je trajala par dana.

7 Na našem stražarskom mjestu nestalo nam je hrane i vode. To se desilo 30. maja. Zato sam morao da sačekam da prestane granatiranje da bih otišao do moje kuće po hranu. Otišao sam kući. Imao sam ključ od kuće, i kad sam ušao, u kući nije bilo moje supruge. Čuo sam eksploziju granate negdje u blizini. U blizini sam vidio kako stoje moj brat Adil i još jedan čovjek. Tjerao sam ih da bježe u šumu. Rekli su da će malo sačekati. Dok sam ja to govorio, pala je granata između moje kuće i kuće moga brata. Eksplozirala je, ali niko nije ranjen.

8 Pobjegao sam i vratio se na mjesto gdje smo stražarili. Ostali stražari su došli da nam se pridruže. Pridružili su nam se moj brat Adil i taj drugi čovjek. Rekli su da su u selu vidjeli četnike. Rekli su da su četnici pretražili moju kuću, Adilovu i kuću moga drugog brata Uzeira.

9 Četnici su zatim počeli pucati prema šumi u kojoj smo se skrivali. Kasnije sam saznao da su im žene i djeca koje su zatekli u selu rekli gdje smo. Čekali smo u šumi da se smrkne, pa smo krenuli u pravcu Rakovice. Ali kad je svanulo, vidjeli smo četnike. Nalazili su se na brdu Trešnica. Kako smo mi namjeravali ići u tom pravcu, morali smo se vratiti u Bioču. Među nama je bilo nekih mladih ljudi koji nisu htjeli slušati, pa sam se ja odvojio od njih i krenuo sam prema kući moje sestre. Mora da je to bilo 31. maja ujutro. Tada sam vidio porodicu moga brata Uzeira i čuo šta se mu dogodilo.

10 Kad sam to čuo, vratio sam se u šumu. Tada nisam znao gdje su mi supruga i porodica, ali u toj šumi krili smo se pokraj jednog potoka. Tamo je bilo osam do deset muškaraca, i oko tridesetoro žena i djece. Tamo sam pronašao svoju suprugu. Ostali smo tu do 1. juna. Bilo ih je s obje strane. Počeli su pucati, a mi smo povikali: "Ne pucajte!"

11 Prestali su pucati, opkolili su nas i rekli nam da ćemo morati ići u zgradu škole. Imali su na sebi maskirne uniforme. Jedan koga sam poznavao, Čedo, imao je civilno odijelo, i šubar sa kokardom.

12 U osnovnoj školi već je bilo nekih ljudi, koji su mi rekli da su se predali 31. maja. Moglo ih je biti oko 60.

13 Dok smo bili u osnovnoj školi u Bioči, niko nije bio oslobođen, samo su puštali žene da idu po hranu ili da pomuzu krave.

14 Ljudi koji su nas prebacili iz osnovne škole u Bioči u školu u Podlugovima nosili su maskirne uniforme i imali su čarape na glavama. Te čarape bile su crne i imale su otvore za oči. Svi su bili naoružani. Imali su automatske puške. Pretresli su nas, a zatim natjerali da uđemo u vozila sa rukama iza glave i da gledamo dolje. Odvezli su nas u Podlugove, mislim, jednim autobusom i jednim kamionom. Odvezli su samo muškarce. Žene i djecu su ostavili. Čuo sam od supruge i sestre, koje su ostale tamo, da su ih pustili posle pet-šest dana i odveli u Luku i Stari Ilijaš.

15 Mislim da ljudi koji su nas prebacili u Podlugove nisu bili isti oni koji su nas čuvali dok smo bili u osnovnoj školi.

16 Škola u Podlugovima u koju su nas doveli nekada je bila škola ali je kasnije pretvorena u skladište. Škola je bila u obliku slova L, sa jednim dužim i jednim kraćim krajem. Kad su nas doveli tamo, zatvorenike su zatvorili u tri prostorije. Kad

samo stigli tamo, zatekli smo ljude iz Lješeva, uključujući oko pet žena. Dvojicu muškaraca iz Lješeva sam poznao od ranije. Bila su tu i dvojica Hrvata. Jedan od njih je umro. Zvao se Zlatko Beče. Bio je komandir policije u Ilijašu. On je umro. Mi smo došli jednog popodneva, a on je umro slijedećeg jutra. Čuo sam od ostalih da je umro od posljedica eksplozije dimne bombe koja je bačena u željezničku stanicu. Ja sam ga sa još dvojicom iznio napolje kad je umro.

17 Uslovi u školi bili su vrlo loši. Zatvorenici su bili u tri prostorije. Između prostorija nije bilo vrata koja bi se mogla zatvoriti. U hodniku između prostorija nalazio se jedan prozor sa rešetkama, sa pogledom napolje. U svakoj od tri prostorije prozori su bili sa rešetkama. U sve tri prostorije moglo nas je biti oko stotinu u toj školi. Pored onoga što sam iznio u svojoj prethodnoj izjavi, bilo je i mnogo vaši. U školi je postojao zahod, ali nije bilo vode, pa je zaudaralo. Za Bajram nismo imali hranu dva dana. Poslije toga, dobijali smo po četvrt vekne hljeba po osobi na 24 sata. Jednom sam se čak i onesvijestio, toliko sam bio iznemogao od gladi. Vidio sam da neki mladi muškarci padaju u nesvijest dva puta dnevno.

18 Pet dana po našem dolasku u Podlugove, žene su puštene na slobodu. Ne znam gdje su otišle. Bile su to žene iz Lješeva. U zatvoru su ostali samo muškarci.

19 Slavko, upravnik zatvora, nije nosio uniformu. Nosio je bijelu košulju i plave pantalone. Znao sam da je on upravnik zatvora jer nam je to govorio dok nam je dijelio hljeb kroz rešetke onog prozora na prednjoj strani zgrade.

20 Kada nam je čovjek koji je sebe nazivao ministrom pravde rekao da ćemo biti premješteni u Semizovac, upravnik zatvora pustio ga je da udje u školu sa dvojicom policajaca. Znam da su to bili policajci jer su nosili maskirne uniforme, a na rukavima su imali znak "Srpska policija". Nikada prije nisam vidio tog čovjeka koji je sebe nazivao ministrom pravde. Prije nego što su nas zarobili, čuli smo da su Svrake i Semizovac okupirani. Ali ministar nam je rekao da ćemo imati dobru hranu i smještaj, i da će nas voditi na rad. Rekao nam je da ćemo morati kopati na radu, i da ćemo biti zaštićeni. Niko nam nije rekao da će nas koristiti kao živi štit.

21 Među ljudima koji su nas odvezli u Svrake bio je i onaj vozač koji nas je doveo u Podlugove. U Svrake smo otišli istim onim autobusom kojim smo došli u Podlugove. U autobus su nas ubacili policajci. Na sebi su imali maskirne uniforme. Znam da su to bili policajci jer je tako pisalo na njihovim ramenima. U školi nije ostao niko.

22 Izašli smo iz autobusa kod Planjine kuće. Tamo su stajali policajci i vojnici. Zgrada je imala podrum, koji je otprilike do pola bio ukopan u zemlju. Na podrumu su postojali prozori, u visini prizemlja. Bila su još dva sprata iznad toga, plus potkrovlje. Neke od nas poslali su u podrum a neke u prizemlje, pretpostavljam zato što nas je bilo previše da bismo svi stali na jedno mjesto. Ja sam bio u prizemlju. Njihovi vojnici ulazili su i odlazili na gornje spratove, i po celu noć su puštali muziku i pjevali.

23 Kad smo stigli u Planjinu kuću, zatekli smo muškarce zatvorenike iz Semizovca i Vogošće. Njih petnaest ili dvadeset izveli su napolje da nas čekaju na ulazu u podrum, ali mislim da ih je tamo ukupno bilo oko 113. Čuo sam ih kako pominju brojeve za večerom, jer su uvijek morali znati tačan broj da bi znali koliko hrane treba da dobiju. Na gornjim spratovima Planjine kuće bilo je i žena i djece.

24 Dan nakon našeg dolaska u Svrake, upravnik zatvora Vlačo naredio nam je svima da izađemo napolje. Svi zatvorenici su izašli. Tamo su bili stražari. Stražari su uvijek bili napolju, nekad su to bili policajci, nekad vojnici, ali su uvijek bili naoružani. Vlačo je uglavnom nosio civilnu odjeću ali pet-šest puta smo ga vidjeli u maskirnoj uniformi.

25 Vlačo nas je pitao da li neko želi ići na rad. Rekao je da ćemo imati hranu i da ćemo raditi onoliko koliko nam se naredi. Niko nije htio ići, pa je on sam izabrao mlade ljude. Mene toga dana nije izabrao. Na rad nisam išao oko pet dana. Bio sam malo slab jer u Podlugovima nisam dobijao hranu. U Planjinoj kući hrana je tokom prvog mjeseca bila malo bolja. Poslije je bila prilično loša. Tamo smo imali gvozdene krevete. Neki ljudi su spavali u krevetima, a neki na podu. Oni koji su spavali u krevetima dobili su po jedno ćebe, a oni koji su spavali na podu, po dva. Jedini zahod nalazio se u podrumu.

26 Tih pet dana nisam radio. Kad su nas birali za rad, postrojili bi nas ispred zgrade i prosto odbrojali prvih četrdeset ili pedeset ili šezdeset ljudi. Tako su formirali radne odrede, u zavisnosti od toga koliko im je ljudi trebalo. Stražari su nas brojali. Ljudi su dolazili, na primer, sa linija. Uglavnom je dolazio jedan čovjek iz Žuća po imenu Milošević, ili jedan drugi po imenu Dušan Arnaut. Kad je Milošević prestao dolaziti, dolazio je Damjanović. Milošević je uvijek nosio vojnu uniformu. On je takođe nosio i automatsku pušku. Arnaut je takođe bio vojnik, ali on je nosio uniformu bivše JNA. Nekad su nas na linije odvozili autobusom, a nekad kamionom. Ista osoba koja nas je odvodila davala nam je naređenja na linijama. Govorio nam je šta da radimo, na primjer, da kopamo rovove, pokrивamo rovove i nosimo municiju.

27 Ponekad su nas koristili kao živi štit. Nismo unaprijed znali da će nas koristiti kao živi štit. Mi bi radili, a vojna jedinica bi iznenada došla i odvela nas. Nisu uvijek uzimali isti broj zatvorenika za živi štit. Ponekad bi uzeli grupu od deset ljudi, a ponekad bi uzeli dvojicu.

28 Ja sam prvi put služio kao živi štit 19. ili 20. septembra 1992., ne sjećam se tačno. Znam da je bilo tada zato što su 18.-og četnici prvi put napali Žuč. Tada je poginuo moj nećak Nusret Selimović. To sam saznao tako što mi je to rekao Hilmo Sehić, koji je bio u živom štitu sa njim. Pitao sam Vlaču ima li načina da ga donesemo sa bojišta. Toga jutra on me je odredio da idem u Žuč da ga potražim. Mislim da nas je toga dana na rad išlo oko četrdeset. Dragan Damjanović je došao, udario me po ramenu puškom i zatražio od mene i još jednog čovjeka da donesemo sa ratišta tijelo jednog čovjeka koji je ubijen. Dok smo nosili tijelo u njihovu komandu, Damjanović je išao iza nas i stalno nas udarao komadom drveta. Leđa su mi bila crna od modrica.

29 Kasnije su nas tjerali da nosimo municiju i vodu. Nakon toga, stigla je grupa njihovih vojnika. Uzeli su mene i još trojicu. Jedan od njih bio je i Ahmed Hido. Svaki od /?nas/ išao je sa po jednom grupom četnika. U mom slučaju, iza mene su išla trojica vojnika. Dvojica su pucala iznad mojih ramena, a jedan mi je uperio cijev puške u leđa. Prošli smo pored jednog igrališta i stali da Srbi sačekaju svoju smjenu koja je trebalo da pokrije područje kojim smo prošli. Kako smjena nije stigla, mi smo se morali vratiti. Nisam imao prilike da ponesem tijelo svoga nećaka.

30 Isto se desilo i slijedećeg dana. Trebalo je da se vratimo i povratimo teritoriju preko koje smo prošli prethodnog dana.

31 Desetak dana kasnije ponovo sam upotrijebljen kao živi štit. Prošli smo pored toga mjesta /kao u originalu/ i stigli do Orlića.

32 U situacijama kada sam korišćen kao živi štit, ponekad se dešavalo da bosanska strana puca na nas dok smo se napredovali. Što se tiče spiska ljudi koji su ubijeni, a koji se nalazi u mojoj prethodnoj izjavi, ja sam čuo da su oni ubijeni od drugih ljudi, a neke sam video kako mrtvi leže na zemlji. Vidio sam leš Hasana Rizve kako leži na zemlji. Vidio sam leš jednog novinara iz Semizovca. Te leševe sam vidio prvi put kad su me upotrijebili kao živi štit.

33 Takođe sam vidio neke ljude koji su poginuli od šrapnela dok su kopali rovove na linijama.

34 Takođe sam upotrijebljen kao živi štit početkom oktobra i jedanput krajem oktobra. Tom prilikom, početkom oktobra, dva srpska vojnika išla su iza mene. Jedan se zvao Nebojša Špiro, a drugi Čurka. Špiro je bio Vlačin zamjenik. Nije bilo uobičajeno da on uzme oružje i ide na liniju. Ali ovom prilikom, oni su pokušavali da probiju liniju i možda je zato on bio tamo.

35 Peti put, krajem oktobra, otišli smo u Ravne. U Ravnim je izgledalo kao da imaju drugačiju taktiku napada. Svaki zatvorenik morao je da nosi ispred sebe vreću peska tešku oko sto kila. Nedaleko iza njega išao bi jedan četnik. On bi naredio zatvoreniku da baci vreću na zemlju. Zatvorenik je morao da se vrati trčeći i da donese municiju za četnika. U međuvremenu, četnik bi otrčao do vreće, zalegao iza nje i odatle pucao.

36 Što se tiče ubistva devetorice ljudi iz Hadžića u Svrakama, o tome sam samo čuo.

37 Vidio sam leš Zahida Baručije. Nisam vidio kako je ubijen. Jednoga dana, kad smo se vraćali sa rada na liniji, vidjeli smo dva leša kako leže pored puta. Jedan je bio leš čovjeka po imenu Mehmed. Znam da je on bio vozač autobusa iz Podlugova. Drugi je bio leš Zahida Baručije. Naš komandant čuvara naredio nam je da ih ponese. Oni su se nalazili u šumi iznad puta. On je na sebi imao žutu košulju koja mu je bila navučena preko glave i iznad glave vezana žicom. Lice mu je bilo prekriveno, ali sam ga prepoznao po pantalonama i patikama. Struk mu je bio go, i crn od batinanja. Doneli su nam još jedan leš da nosimo, muškarca bez glave. Glava mu je bila odsiječena. Dva dana kasnije, rečeno nam je da iskopamo Baručiju i da će njegovo tijelo biti razmijenjeno.

38 Šesti put sam upotrijebljen kao živi štit na lokaciji u pravcu Golog Brda. Tamo su se nalazili pripadnici specijalnih jedinica iz Vogošće, Ilijaša i Ilidže. Znam to zato što nam je tako rekao komandant linije, Željko Trivković. On nam je rekao da ih je došlo 30 iz Ilidže i 30 iz Ilijaša. Vidio sam mnogo ljudi sa znakom srpske policije na ramenima. Poznavao sam specijalne jedinice iz Vogošće jer sam ih vidio ranije, prilikom jednog ranijeg napada. Ovoga puta, nas šestorica odabrani smo za živi štit. Kad smo stigli, naredeno nam je da pjevamo srpske pjesme. Onda je jedan pripadnik srpske policije iz Ilidže uzeo štap i udario me po glavi. Onesvijestio sam se. Kad sam se osvijestio, počeo sam da drhtim. Krvario sam. Onda mi je komandant jedne jedinice rekao da sednem pored jednog drveta. Kasnije je došao jedan policajac i pitao me gdje sam bio kad su Srbi klali ljude. Odgovorio sam da ne znam, a on je rekao da mu se javim kad se akcija završi i da ću morati sam sebe da zakoljem. Međutim, u 11:00 sati, sve tri grupe uzele su po dva zatvorenika. Specijalne snage iz Ilidže uzele

su Taiba Đogu, i mene. Odveli su nas prema Golom Brdu. Ima jedan put koji vodi kroz šumu i kroz ograde. Trebalo je da hodam ispred Taiba, koji me je slijedio u stopu, kak bi bili sigurni da nema mina. Njihov komandant nam je rekao da ako bosanska vojska prva počne pucati na nas, Srbi će nas ubiti. Naš posao bio je da budemo izvidnica za Srbe, da pratimo bosansku vojsku i da im kažemo kad ih vidimo.

39 Nedugo poslije toga, odveli su nas u Kulu. Jednog dana smo se vratili u Planjinu kuću sa rada na liniji, uzeli svoje stvari i ubacili su nas u vozila. Sve se ovo dešavalo po mraku, pa ne znam da li je bilo više od jednog, ali mene su stavili u kamion. U Kulu smo stigli takođe po mraku.

40 Neki od muškaraca iz naše grupe otišli su na razmjenu. Neki od njih bili su iz Hadžića. Mi ostali smo ostali u Kuli.

41 Ja sam bio u prostoriji broj 6. U toj prostoriji bilo nas je oko 20. U drugim prostorijama bilo je zatvorenika za koje mislim da su bili iz Doboja, Manjače, Rogatice i Grapske. Vidali smo ih za vreme jela. Vidali smo možda oko sto ljudi iz Doboja, ali nemam pojma koliko je ljudi ukupno bilo u tom zatvoru. Bilo je i žena i djece. Vidali smo ih za vreme jela. Jeli smo u menzi, koja se nalazila u zgradi pored one u kojoj smo mi bili. Hrana je bila loša, ali davali su nam je dva puta dnevno. U Kuli me nijednom nisu tukli.

42 U Kuli su nas pitali da li možemo da radimo, ali nas je većina rekla da smo bolesni.

43 U Kuli sam čuvare viđao zaista samo kad su dolazili da nam kažu da je vreme da jedemo. Nosili su uniforme bivše JNA.

44 Dok sam bio u Kuli, nikada me nisu vodili na prinudni rad.

45 Dok sam bio u Kuli, došli su predstavnici Međunarodnog Komiteta Crvenog Krsta. Oni su nas popisali. Poslije toga nas niko nije čak ni pitao za prinudni rad.

/potpisano/

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 21. Jun 1997.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Kanita Halilović, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na bosanski jezik.
- 2) Bego Selimović mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na bosanski jezik u prisustvu Bega Selimovića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Bego Selimović je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 21. jun 1997.

Potpis: /potpisano/